

[Viggo Starcke.]

Estrup. Hvis man dengang havde ført en toldpolitik imod det billige korn udefra, var Danmark aldrig kommet til at erobre sin position på verdensmarkedet, men det, som dengang var venstres ære, var, at man tog imod de billige ting, og så byggede man op hele vor produktion af forædlede landbrugsprodukter af det, man købte ind.

Dernæst anfører man fra mange sider problemet dobbeltpriser. Dobbeltpriserne er uheldige, men vi er jo ikke selv rene i den henseende herhjemme. Dobbeltpriserne fremkommer ofte derved, at man i et land fastsætter maksimalpriser på råvarerne indenfor landet eller giver statstilskud, subsidier, til at holde priserne nede; men dette, at f. eks. England holder dobbeltpriser på sit stål eller på sine kul, kan vi jo ikke forandre en tøddel gennem told, overhovedet ikke, og hvis den højtærede statsminister mener, at vi kan det, så vil jeg være meget interesseret i at høre hans argumenter.

Fra Industrirådets side og fra konservativ side hører man igen det gamle argument om, at Danmark risikerer at blive oversvømmet af varer. Såvidt jeg kender de 98 pct. af Danmarks befolkning, er der et stort flertal, som gerne vil oversvømmes af billige varer. Dette at lade en billig varestrom strømme ind over Danmarks grænser vil være den klogeste og bedste politik. Det var den, Bernstorff fulgte i sin tid; det er, fordi han fulgte den politik, at alle de store pakhuse står i Københavns havn. Fører vi den samme politik og lukker op for de billige varer, vil de eksportvarer, som vi producerer og betaler med, kunne produceres meget billigere. Det vil styrke vor konkurrenceevne. Endvidere er der hele spørgsmålet om landbrugets omkostningsniveau. Hvis man går ind i en toldpolitik, vil landbrugets omkostningsniveau i høj grad få det at mærke.

Ser man endelig på industrien, er der det forunderlige ved det, at jo højere toldbeskyttelse en industri har; des mindre er den i stand til at eksportere.

Der anføres ofte en ting fra socialdemokratisk side, f. eks. er det fremført af en af deres såkaldte små hjernetrustmedarbejdere, cand. polit. Erhard Jacobsen, i en artikel i „Tidens Stemme“; det er i martsnummeret, som lige er udkommet, side 53. Jeg beder om tilfaldelse til et citat. Han udtaler:

„Efter ophævelsen af guldfodsmekanismen under verdenskrigen og igen i begyndelsen af 30erne fik man derimod det problem at tumle med: Hvordan

skal man undgå at købe mere, end man sælger til udlandet?“

Der findes mange socialdemokrater, endogså i denne sal, som stadigvæk tumler med dette problem. Det er jo et fuldstændig kunstigt problem. Hvis ikke udlandet vil forære os varerne, får vi simpelthen ikke flere varer, end vi kan betale, eller som købmændene kan få kredit til, hvis bare staten vil lade være med at blande sig i gældsætningen. Al handel er simpelthen et varebytte, og jo flere varer vi kan få hjem for de varer, vi eksporterer, des højere kan vi bygge vor levelfod og produktionskraft op. Erfaringen viser, at monopolerne, trusterne og prisaftalerne væsentligt kun kan trives i ly af toldbeskyttelse.

Fra socialdemokratisk og fra anden side er der et argument, som ofte føres frem, det er beskæftigelsen, den påstand, at told skulle give beskæftigelse, mens man, hvis man gik over til frigørelse af handelen, ville få arbejdsløshed; man henviser f. eks. til den arbejdsløshed, vi har haft i vinter, som imidlertid kun for en meget ringe del stammer fra toldbeskyttede industrier, men væsentligt stammer fra byggefagene og andre fag. I midten af 30erne udregnede frihandelsklubben, hvor mange mennesker af den producerende og beskæftigede del af den danske befolkning, der var beskæftiget indenfor den toldbeskyttede industri, og kom til det resultat, at det var kun 4 pct. af den danske befolkning. Det er altså et fuldstændig kunstigt begreb, socialdemokraterne der opererer med.

Vi mangler metaller i Danmark, vi mangler råstoffer, vi mangler brændsel, og vi skal købe disse ting hjem for en eksport, som for hovedpartens vedkommende præsteres af landbruget, men som dog for en fjerdedels vedkommende præsteres af eksportindustrien. I 30erne lå forholdene sådan, at kun 3—4 pct. af industrieksporten stammede fra den beskyttede industri, og af den totale eksport var det under 1 pct., som stammede fra den beskyttede industri. Dette betyder reelt, at den toldbeskyttede industri snylter på landbruget og den konkurrencedygtige eksportindustri; den virker som en klods om benet, og derfor bør vi ikke, hvad andre lande så gør, lægge importen hindringer i vejen. Mener man, at toldbeskyttelse er en fordel, og at Danmarks produktionsliv kun kan bestå, hvis vi kommer op på samme høje toldbeskyttelse, som andre lande har, vil det jo være noget smøleri, hvis ikke man fremsætter forslag, som går ud på, at man skal op på den højeste toldbeskyttelse, som andre lande har, og hvis ikke man mener,